

אלו טרפות פרק שלישי חולין

נו.

עין משפט
נר מצוה

ר' א ב מיי פ"ח מהל'
שמיטה הלכה טו סתם
עשין סג טו"ע י"ד סימן
נה סעיף א:
ר"א ג מיי פ"י שם
הלכה ד סתם שם
טו"ע י"ד סימן נג סעיף
א:
ר"ב ד מיי שם הלכה ד
[טו"ע י"ד סי' נה
סעיף ב]:
ר"ג ה מיי שם סתם שם
טו"ע שם [סי' נג]
ס"ג:
ר"ד ו טו"ע י"ד סי' נג
סעיף א [ב]:

לעזי רש"י

פיננור"א [פיננור"א].
יקרות.
איטרייניט"א. סוגר.

שיימה מקובצת

א] שהוא נמוך כמו
ניקור: [ב] מתנתק. נ"ב
ס"א מתקבת: [ג] רוב
צלעות מגינות עליה רוב
רחב הצלעות מגין עליה
הצלעות של עוף אינם
שוכבות על רחבן אלא על
חודן ובלט רחבן לפנים:

רבינו גרשום

הוא צנא דינקורי.
כלומר סל מלא עופות
שנחתכו רגליהם: לא
ליחמר ולא לינפל. כלומר
שאם נפלה לאור לא נימא
חמורא הריאה ואם נפלה
לא נימא ניקבה הריאה:
מדיבריו של ב"ר ניבר
זהו חוקיה. שמוטת ירך
רומפדרא בלע"ז: אי הכי
קשיא דרב אדרב. כלומר
הכא אמר שמוטת ירך
בעוף כשרה והכא אמר
וכן בעוף:

שמוטת יד בבהמה בשרה. וה"ה נחתכו דדוקא נחתכו רגליה
טרפה אבל ידיה כשרה ולקמן (דף נח:) נמי אמרינן
צעלת ה' רגלים או שאין לה אלא שלשה ה"ו מוס ואמר רב הונא
לא שנו אלא שמיסר ביד אבל צרגל טרפה נמי הוא:

שמוטת ירך. פ"י צקונטרס
צוקא דלטמא דשף
מדוכתיה ואיעכול ניציה והדין עמו
דכולה שמוטה דשמעתין צאיככול
ניציה איירי צצהמה וצעוף אבל לא
איעכול כשר כך פסיק לעיל (דף נז:)
והלכתא אפילו אפסיק נמי כשרה עד
לאיעכול איעכולי והשתא ינחא מה
דנקיט צכוליה שמעתין שמוטה ולא
נקט דשף מדוכתיה כדנקט רב מתנא
לעיל (דף נז:) משום דרב מתנא אסר
בלא איעכול ניציה אבל הכא דלאירי
צאיככול ניציה שייך לשון שמוטה
ולהכי מיימי לעיל דרב מתנא גבי אלו
כשרות דוקא ולא מיימי דרב יהודה
דהכא ועוד דרבי יוחנן קאמר לעיל
אלו טרפות דוקא למעוטי הא דרב
מתנא ורבי יוחנן קאמר לקמן שמוטת
ירך צעוף טרפה וה"ה צצהמה נמי
טרפה מדמני לוי ולא חשיב ליה גבי
יתר עליהן עוף ולא משמע דפליג
עליה מדמקשינן לעיל מיניה אדרב
ושמואל ועוד דלקמן צקוף שמעתא
הלכה רווחת צישראל שמוטת ירך
צעוף טרפה וה"ה צצהמה כדפריש"י
ולעיל (דף נז:) דפיקי הלכה דאפילו
אפסיק כשרה עד דאיעכול איעכולי
ולכן נראה דכולה שמעתין איירי
דאיעכול ניציה: **ר"מ** ה"ה אמר
כד"י האי והא אמר רב הונא אמר
רב שמוטת ירך בעוף בשרה. השתא
ק"ד דשמוטה ותחובה הכל אחד ואע"ג
דצהמה טרפה דלמוכח מתינתין
לקמן (דף עו.) דצהמה שמתכו רגליה
מן הארכובה ולמעלה מ"מ צעוף
כשרה ושמתא לא ידע השתא צרייתא
לוי דכל טרפות שמונו חכמים צצהמה
כנגדן צעוף ולפי המסקנא דמחלק
צין שמוטה לחתוכה ינחא ולרב הונא
אמר רב דמכשיר שמוטת ירך צעוף
כמו כן צצהמה מדמני לוי ומכשיר
אפילו צאיככול ניציה כדפריש"י
דכולה שמעתא צאיככול ניציה ואע"ג
דאפילו מאן דמיקל לעיל גבי ואלו
כשרות מודה צאיככול ניציה רב
הונא אמר רב מיקל צכולה ומיהו
קאת מימה דלא מישתמיט צכולה
שמעתין למיקט כחד דוכתא שמוטת
ירך צצהמה כשרה ולא מתסבדל מממר
כלל דנקט עוף לרבותא וגם רבי
ירמיה שהביא ראייה לדבריו וא"ל אנא מתני' ידענא לא דקדק
אלא מהא דאמר רב עלה וכן צעוף אבל מהא דאסרה מתינתין
צצהמה לא רנה לדקדק ולומר כ"ש צעוף דווקא חיותיה ולכן נראה
דדוקא צעוף מכשיר רב הונא אמר רב ולא צצהמה ולית ליה צרייתא
דלוי ואע"ג דמקשינן מיניה לרב לעיל היינו אליבא דרב יהודה דוחק:
ר"מ שני א"ה בין שמוטה אחרתובה. פ"י צקונטרס דשמוטה
כשרה ואפילו ניטלה כולה וצחמוכה טרפה אפילו צצומת
הגידין לצדן ומימה מה רוצה לומר שמפרש שאם ניטלה כולה
כשרה אם רוצה לומר שאם ניטל הירך ממקום שהיתה מחוברת צאליה כשרה וצחמוכה דטרפה כגון צאותו עלם האמצעי שבו צומת
הגידין צחמוכתו סמוך לפרק הארכובה הנמכת עם הראש ולמעלה הוא תחוב צעם הקולית שהוא עלם התחוב צאליה ואע"ג דצחמו
עם האמצעי טרפה מ"מ צעליון שהוא עלם הקולית כשרה כדמפרש שחמוכה מכאן וחייה מכאן ומתה וחייה מכאן וחייה מכאן וחייה מכאן וחייה
נמי מקריא אם ניטלה ירך וחלל שלה ניכר כדאמר רבי אלעזר פ"ק (לעיל כא.) א] וליכא מאן דפליג ומתה שייך לקרות זה שמוטה זה
חמוכה שתייהן חמוכות נינהו כיון דלאירי אפילו ניטלה כולה והיה לו לפרש כאן צפישטות דשמוטה כשרה כגון דלא נחתכו רגליה:
אלא דשף מדוכתיה עלם הירך שקפץ ממקומו מחור צצעם האליה שהוא תחוב צו אבל נחתכו טרפה אפילו צצומת הגידין:
מטליה

צחמוכה עינים. ולא נגע צו ולא הזיקו אלא דנדמה לאצו כאלו
נשחט לפי שלא היה רוצה ליגע צמעיים שלא יהפך צהן: **נ"א.** סל:
דאנקורי. עופות שנשחברו רגליהן צארכובה למטה או למעלה
מארכובה ואין העלם יוצא לחוץ. וצחמוכה הגאונים מלמתי עוף שמור
הוא ושל מים הוא וצמחו צחברות
לצנות ועל שם כך נקרא אינקורי
שהוא נמוך כמו אציקוב פינטור"א
וצעיר הוצת יש מהן: **צלומס** הגידין.
שהיו ששה עשר חוטין קיימין כדאמרין
צפרק צהמה המקשה (לקמן עו:) והוא
צשפולו של עלם השוק סמוך לארכובה:
י. כחף: שמוטת ירך. צוקא דלטמא
דשף מדוכתיה ואיעכול ניציה: **שמוטת**
ג. פ פק עליון המחובר צצהמה:
טרפה דחיישנין שמתא ניקב הריאה.
לפי דהריאה צצחמוכה צין הצלעות
וקרום הצער כך דק צין צלע לצלע
וכשמוטת גפה צמתנתקת הריאה
עם הגף: **סידוק.** הריאה. מכניס
קנה דק צגרגרת ופוח צריאה וחס
כרוח יוצא טרפה וחס לאו כשרה:
כעלה של וורד. דקה ואדומה: **צין**
אנפיים. צין כנפיה: **דלא מיטריף**
צ. אס יניקה: **כנגדן צעוף.**
אלמא ניקבה הריאה צצהמה ה"ה
לעוף: **לא לינפל.** אס נפלה מן הגג
דאמרין צריכה צדיקה א"י לצדוק
צריאה: **ולא ינחמ.** צנפלה לאור
צצדוקין המעיים שמתא הוריקו א"י
לצדוק הריאה: **ורוצ לנעוט מגינט**
עליה. אורז ריות הללעות מגין
עליה שהצלעות אינן שוכבות על רחבן
אלא על חודן וכולן רחבן לפנים
והריאה נצחמת ציניס: על צריני.
צקויה שהיה גדול צדורו: **ניכר שאינו**
צקי צצרגוליים. אינו רגיל לאכול
תרנגוליים לפיכך לא ידע אס יש להן
ריאה לשון צצחמוכה הוא: **נראה**
נראה ופשיטה. אין פשטי הנהר
דומין זה חריף זה עומד כך אין
מנהג המקומות דומות ורב כשרה
קצירה ליה וראה צני פומציתא שהגו
צו אסור ולא התירו צפניהם ורב
יהודה פומציתא הוא וסבר דרב
טרפה ס"ל: **צומת** הגידין. מקום
שהגידין צומתין מתצברין ומתהדקין
לשון חומץ צומתו דפסחים (דף מ.).
אשטרייניט"א צלע"ז: **שמוטת ירך**
צעוף כשר. והרי הכל ניטל וכל שכן
אס ניטל צומת הגידין לצדן: **מפנייהן**
ידענא. צפרק צהמה המקשה (לקמן
עו.) וכן שניטל צומת הגידים לצדן
וכל הארכובה קיימת: **וכן צעוף.**
דאס ניטל צומת הגידין טרפה: **אמר**

לוי. רבי אבא דילמא מדאגמריה רב לרב הונא דשמוטה כשרה
והתם אמר וכן צעוף שני ליה צין שמוטה לחתוכה וצשמוטה כשרה
ואפי' ניטלה כולה וצחמוכה טרפה אפילו צומת הגידין לצדן: **אמר**
לוי. רבי ירמיה לרבי אבא: **והא מפרש שמעתין דרב.** מדנפשיך
לאו דידך הוא דצפירוש אמר רב: **אמר** לוי אין לא גרסינן
רבי זירא ורבי אבא תרייהו מצבל הו וסלקו להתם ורבי זירא
סליק צרישא וקאמר ליה ר' אבא חיך אחר שעתה מצבל הלום:
הוה

כשרה אם רוצה לומר שאם ניטל הירך ממקום שהיתה מחוברת צאליה כשרה וצחמוכה דטרפה כגון צאותו עלם האמצעי שבו צומת
הגידין צחמוכתו סמוך לפרק הארכובה הנמכת עם הראש ולמעלה הוא תחוב צעם הקולית שהוא עלם התחוב צאליה ואע"ג דצחמו
עם האמצעי טרפה מ"מ צעליון שהוא עלם הקולית כשרה כדמפרש שחמוכה מכאן וחייה מכאן ומתה וחייה מכאן וחייה מכאן וחייה מכאן וחייה
נמי מקריא אם ניטלה ירך וחלל שלה ניכר כדאמר רבי אלעזר פ"ק (לעיל כא.) א] וליכא מאן דפליג ומתה שייך לקרות זה שמוטה זה
חמוכה שתייהן חמוכות נינהו כיון דלאירי אפילו ניטלה כולה והיה לו לפרש כאן צפישטות דשמוטה כשרה כגון דלא נחתכו רגליה:
אלא דשף מדוכתיה עלם הירך שקפץ ממקומו מחור צצעם האליה שהוא תחוב צו אבל נחתכו טרפה אפילו צצומת הגידין:
מטליה

א] [לעיל ט. ב] [לעיל יח:
ועיין בפרי"י דהתם].
א לעיל מנ: לקמן עו.
ד צ"ב קל: לקמן עו. [לעיל
מת: ה. א.]: ב] [לעיל נז.]:
ו] צ"מ: רגיל צצרגוליים.

הגהות מהר"ב

רנשבורג
[א] תוס' ד"ה דלמא וכו'
ולכא מאן דפליג. ניצ עיין
חמורא י"א ע"ב והיה כ"ה
ע"א דליכא מאן דפליג
א"ע ועיין כרו"פ סי'
י' ס"ק צ' הגהש בה
ודבריו של י"ע דדאי
כונת התוס' דליכא מאן
דפליג דטרפה מיהת הו
דוק ומשכח:

מוסף רש"י

כנגדן בעוף. צמדי
דלמיה צעוף. המסס
זנית הסכות לימתי
צעוף (לעיל נז.). נהרא
נהרא ופשיטה. כל נר
מתפשט צמקוס שמתא
רגיל שם, כלומר כל
מקום הולך אחר מהגו
(לעיל יח.). שנחתכו
רגליה. האחרונים (לקמן
עו.) וכן צניטל. אפילו
לא נחתק העלם (עו.).
צומת הגידין. למעלה
מארכובה הוא וסמוך לה
וכן ארון שלשה חוטין
שטליון מנקי הצער
מחולית העלם שקרין
צנקוריין (עו.). שהרי
חותרה מכאן ומתה
חותרה מכאן וחותרה.
נחתק צער רגלים למעלה
מזומת הגידין ולא כשר
העלם כשרה. ומתה
למטה צמקוס צומת הגידין
אע"פ שמוך מכאן טרפה.
כדאמרין לקמן וכן שניטל
צומת הגידין. צפרק צהמה
המקשה (עו.) ואפי"ש שלא
נחתק העלם (לעיל עו.).
או: חמון סימנים או גיד
צאורה ומתה חמון על גיד
מפיה ומיה (לעיל עו.).